

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

**sprawy M. P.**

skazanego z art. 107 § 3 k.k.s. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 6 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 829/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt IX K 8/21,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt IX K 8/21, oskarżony M. P. został uznany za winnego zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 271 § 3

k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., został skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 150 zł.

Sąd uznał go za winnego także czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. skazał go na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 150 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych Sąd orzekł wobec oskarżonego M. P. łączną karę 2 lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat; na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 501.356,25 zł, a na podstawie art. 29 k.k.s. w zw. z art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł przepadek automatów do gier o łącznej wartości 264.000 zł oraz środków pieniężnych znajdujących się w tych automatach w kwocie 39.543 zł i środków pieniężnych znajdujących się w automatach w kwocie 6419,20 zł; orzekł także na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wobec oskarżonego M. P. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z organizowaniem gier na automatach do gier na okres 5 lat. Zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i kosztów procesu w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił: naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.; art. 33 § 1 i 2 k.k.s.; art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 273 k.k.; obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnej ocenie materiału dowodowego, dokonanej z naruszeniem art. 7 k.p.k., co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia, że oskarżony urządzał i prowadził gry na automatach do gier o niskich wygranych,

uzyskał jakąkolwiek korzyść z przestępstwa, powierzał obowiązki nadzorowania gier hazardowych i obsługi automatów; działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w wystawionych opiniach przedrejestracyjnych; a także na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 6 listopada 2023 r., w sprawie IV Ka 829/ 22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną kary wymierzonej w pkt II przyjął art. 107 § 3 k.k.s., a w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył to orzeczenie w całości i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił:

1/ Zaistnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych:

- z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., albowiem zaskarżone orzeczenie zostało wydane pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone; M. P. został prawomocnie uniewinniony wyrokami: Sądu Rejonowego w Szubinie Wydział II Karny, sygn. akt II K 407/14; Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejskowy Wydział Karny w Wąbrzeźnie, o sygn. akt VII K 48/13 oraz Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział III Karny, sygn. akt III K 131/14;

- z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. z zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s., gdyż w sprawie nastąpiło przedawnienie karalności czynu z art 107 § 1 k.k.s.

2/ rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisów:

- art. 107 § 1 i 3 k.k.s., przez błędne zastosowanie i nieprawidłowe uznanie, iż oskarżony w okresie od 7.01.2009 r. do 16.06.2010 r. w Bydgoszczy, Toruniu i innych miastach w kraju, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grach hazardowych, w krótkich

odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zajmując się sprawami gospodarczymi spółki M. sp. z o.o. jako członek zarządu, a następnie prezes zarządu – urządzał i prowadził gry na automatach do gier o niskich wygranych, które w rzeczywistości nie przeszły wymaganych prawem badań przedrejestracyjnych upoważnionej jednostki badającej, upoważnionej przez Ministerstwo Finansów, powierzył obowiązki nadzorowania gier hazardowych i obsługi automatów w zakresie wypłat wygranych osobom bez świadectwa zawodowego, urządził i prowadził gry na urządzeniach zarejestrowanych na spółkę M. sp. z o.o. jako automaty do gier o niskich wygranych, które to w rzeczywistości pozwalały na uzyskanie jednorazowej wygranej wyższej od maksymalnej dopuszczalnej wygranej oraz na grę za stawkę wyższą niż dopuszczalna - i w związku z tym nie spełniały wymogów technicznych dla ww. automatów.

- 107 § 1 i 3 k.k.s., przez błędne zastosowanie i nieprawidłowe uznanie, iż skazany dopuścił się czynów wskazanych w tym przepisie – działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grach hazardowych mimo, iż przepis art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w wersji obowiązującej w chwili popełnienia czynu przez oskarżonego (styczeń 2009 r. do czerwca 2010 r.) nie przewidywał uczestnictwa w grach hazardowych, a jedynie uczestnictwo w grach na automatach o niskich wygranych;

- art. 107 § 3 k.k.s., przez błędne zastosowanie – albowiem na automatach do gier o niskich wygranych nie można było prowadzić „wspólnej gry dla wielu osób w jednym czasie” - tj. organizowania zbiorowego uczestnictwa w grze na automatach o niskich wygranych (inaczej niż przy grach hazardowych);

- art. 33 § 1 i 3 k.k.s., przez błędne zastosowanie i nieprawidłowe uznanie, że oskarżony jako prezes zarządu był osobą, wobec której można było zastosować przepadek korzyści uzyskany z przestępstwa - mimo, iż korzyści takie mogli uzyskać co najwyżej wspólnicy spółki (którzy czerpali z niej zyski), a nie prezes zarządu, który otrzymywał wynagrodzenie umowne.

- art. 434 § 1 k.p.k., przez niezastosowanie i dokonanie zmiany zaskarżonego orzeczenia na niekorzyść skazanego - mimo wniesienia apelacji

jedynie przez obrońcę (tj. zmianę podstawy prawnej wymiaru kary z § 1 art 107 k.k.s. na § 3 art. 107 k.k.s.);

- art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 273 k.k., przez nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż oskarżony w okresie co najmniej od stycznia 2009 r. do 16 czerwca 2010 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako członek zarządu a następnie prezes zarządu spółki M. sp. z o.o. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami uprawnionymi w imieniu P. Ł. i P. W., działającymi jako jednostki badające automaty do gier, poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, w wystawionych opiniach przedrejestracyjnych, w których badający potwierdzili fakt przeprowadzenia badań automatów do gier o niskich wygranych oraz spełnienia warunków ustawowych, przy czym miał świadomość wydania opinii pomimo nie przeprowadzenia badań automatów – jedynie na podstawie niezbędnych danych przekazanych do sporządzenia opinii, a następnie posłużył się jako wiceprezes zarządu, a następnie prezes zarządu spółki M. sp. z o.o. tak pozyskanymi w/w opiniami jako dowodami w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie rejestracji automatów do gier o niskich wygranych, co stanowiło podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy publicznych Ministerstwa Finansów i w konsekwencji doprowadziło do wyłudzenia poświadczeń nieprawdy, w postaci poświadczeń rejestracji automatów do gier o niskich wygranych dla automatów, a ponadto posługiwał się w ramach działalności spółki w zakresie urządzania i prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poświadczającymi nieprawdę co do faktu badania w/w opiniami oraz wyłudzonymi na ich podstawie w postępowaniach administracyjnych poświadczeniami rejestracji automatów do gier o niskich wygranych w następstwie podstępnego wprowadzenia w błąd funkcjonariuszy publicznych Ministerstwa Finansów używając w/w dokumentów do dalszej eksploatacji i użytkowania automatów.

Formułując powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Regionalnej w Białymstoku wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa z art. 523 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegał tylko zarzut z punktu pierwszego kasacji, w którym podniesiono wystąpienie dwóch bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie obejmuje jednak kasacji wywiezionej z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego, jaka kara została orzeczona. Uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. nie mogą być podniesione tylko w celu ominięcia tego warunku, a zatem muszą w sposób rzeczywisty wskazywać na istnienie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 k.p.k. bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. dopuszczalną. Nie oznacza to również, że do kasacji spełniającej wymaganie określone w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. można dołączyć inne zarzuty. W tej bowiem części nie będzie to kasacja wniesiona z powodów wymienionych w art. 439 k.p.k., lecz odwołująca się do innych uchybień, które w takiej sytuacji procesowej nigdy z mocy przepisów ustawy, nie mogą być podstawą kasacji, a tym samym podlegać kontroli kasacyjnej. Oznacza to, że w przypadku skazania na karę innego rodzaju niż bezwzględnego pozbawienia wolności niedopuszczalne jest podnoszenie jakichkolwiek innych naruszeń prawa i to nawet, jeśli były one rażące i miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Innymi słowy, wniesienie kasacji w takim układzie procesowym z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., nie uprawnia do dodatkowego podnoszenia, niejako „przy okazji”, innego rodzaju uchybień (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 września 2022 r., III KK 427/22, LEX*

nr 3489282; z dnia 29 kwietnia 2021 r., V KK 146/21, LEX nr 3358909; z dnia 27 maja 2021 r., V KK 47/21, LEX nr 3245244; z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 684/19, LEX nr 3277320; z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 271/07, LEX nr 371769).

Wobec M. P. została wymierzona kara pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono. W tej sytuacji ma zastosowanie ograniczenie z art. 523 § 2 k.p.k., a dopuszczalność niniejszej kasacji zachodziła tylko z tej przyczyny, że w skardze podniesiono wystąpienie dwóch bezwzględnych przesłanek odwoławczych - z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Trzeba zdecydowanie stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne bezwzględne podstawy odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k., w tym zarzucane uchybienie z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Dostrzegł to trafnie Sąd odwoławczy konstatując krótko, lecz rzeczowo - *„Przed przystąpieniem do analizy podniesionych zarzutów należało stwierdzić, że zapadłe wyroki uniewinniające oskarżonego w sprawach wskazywanych w apelacji obrońcy oskarżonego dotyczyły innych niż wskazane w akcie oskarżenia automatów, a także innego niż w akcie oskarżenia okresu”*. Pogląd Sądu odwoławczego pozostaje w zgodzie z wypracowaną w kolejnych latach linią orzecniczą Sądu Najwyższego. W judykatach tych, które Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela, wykazano zarówno brak możliwości stosowania instytucji czynu ciągłego do przestępstw trwałych, wieloodmianowych, zbiorowych oraz przestępstw z reguły popełnianych powtarzającymi się zachowaniami, jak i brak podstaw do uznania, że uprzednie prawomocne skazanie (albo uniewinnienie) za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów. Podkreślenia też wymaga, że zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo – od

strony prawnokarnej – inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 lutego 2022 r., I KK 204/20, OSNK 2022, z. 8, poz. 29; z dnia 18 maja 2022 r., V KK 3/22, LEX nr 3439075; z dnia 4 kwietnia 2019 r., IV KK 359/18, LEX nr 2657468; z dnia 21 listopada 2019 r., III KK 324/19, LEX nr 2797346; z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18, OSNKW 2018, z. 10, poz. 71*).

Nie wystąpiła także bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s., gdyż w sprawie nie nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. Obrońca podnosił, że nie można było przypisać oskarżonemu odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 107 § 3 k.k., a więc grożąca kara była karą do lat 3 pozbawienia wolności, co sprawiało w rezultacie, iż obowiązywały inne terminy przedawnienia – stosownie do maksymalnego wymiaru tej kary, zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s., a nie art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. W konsekwencji należy jednak ocenić, że nie jest to zarzut przedawnienia karalności czynu, ale w istocie dotyczy zastosowania błędnej kwalifikacji prawnej wskutek założenia, iż oskarżony osiągnął korzyść majątkową – a więc zarzut błędnych ustaleń faktycznych dotyczących niewłaściwego przyjęcia, że skazany taką korzyść osiągnął. W ten sposób jest to zarzut tożsamy ze sformułowanym również w kasacji zarzutem naruszenia prawa materialnego w postaci art. 107 § 3 k.k.s.

Trafnego obliczenia terminów przedawnienia w tej sprawie dokonał prokurator w odpowiedzi na kasację. Należy więc przytoczyć to stanowisko: „Zgodnie z art. 44 § 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat: 1) 5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat; 2) 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. Z kolei, jak stanowi art. 44 § 5 k.k.s., jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 - z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Postanowieniem z dnia 10.01.2019 r. M. P. zarzucono

czyn z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w okresie od 7.01.2009 r. do 16.06.2010 r. Postępowanie przeciwko skazanemu zostało wszczęte w dniu 1.02.2019 r., bowiem w tej dacie doszło do ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Przyjęcie kwalifikacji prawnej przestępstwa skarbowego określonego z art. 107 § 3 k.k.s. powoduje, że karalność przestępstwa skarbowego, zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, po skutecznym wszczęciu postępowania przeciwko sprawcy, ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu, a zatem przedawnienie karalności czynu, określonego w art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 5 k.k.s. nastąpi po 20 latach od czasu jego popełnienia, a zatem w dniu 16.06.2030 r.”.

Zgodnie z typem kwalifikowanym czynu z art. 107 § 3 k.k.s., jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego określonego w § 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grze hazardowej, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych, karze pozbawienia wolności do lat 5 albo obu tym karom łącznie. Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji nie ulegało wątpliwości, że oskarżony M. P. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i taką korzyść odniósł. Trafnie zatem Sąd odwoławczy przyjął, że: *„Automaty były umieszczone w lokalach gastronomicznych i usługowych, a tym samym były dostępne dla nieograniczonego kręgu osób. W sytuacji zaistnienia znamion: działania sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz organizowania zbiorowego uczestnictwa w grach na automatach o niskich wygranych, zasadne było zastosowanie w kwalifikacji czynu art. 107 § 3 k.k.s.”.*

Podsumowując dotychczasowe rozważania należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła żadna z bezwzględnych podstaw odwoławczych podniesionych w kasacji. M. P. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak wcześniej sygnalizowano, jest oczywiste, że podniesienie w kasacji zarzutu wskazującego na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie uprawnia, a tak właśnie postąpił skarżący, do podnoszenia w tym środtku zaskarżenia także innych zarzutów, które nie mają takiego charakteru i wchodzą w zakres zwykłych podstaw odwoławczych z art. 438 k.p.k. Mając zatem na uwadze, że skarga ta została tak zredagowana, aby spełniała wymogi kasacji dopuszczalnej, jednak podniesione w

niej dalsze uchybienia nie są objęte art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy odstąpił od badania rozbudowanego zarzutu z punktu 2 *petitum* kasacji dotyczącego naruszenia prawa materialnego, gdyż jego postawienie stanowi próbę obejścia ograniczenia z art. 523 § 2 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, wywiedziony w przedmiotowej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia, należało uznać za oczywiście bezzasadny i orzec o jego oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego obciążono skazanego M. P.

[J.l]

[ał]